

**ZBRANE PESMI SODELUJOČIH NA
BRALNEM MARATONU, 16. 9. 2014,
NA TEMO PESMI NAŠE ULICE**

Zbrala in uredila: Urša Žiger

Maribor, september 2014

Kazalo

PESNIK ULICE	2
PESEM NAŠE ULICE.....	3
KO BOM ULICE ŽUPAN.....	5
NAŠE ULICE.....	6
NAŠE ULICE, NAŠE ODLOČITVE.....	7
MARUŠA IN JAZ	8
ŠOLA.....	9
ŠOLA.....	10
NAŠA ULICA.....	11
VIDEL SEM.....	12
ULICA NEKOČ IN DANES	13
ULICA IZ SANJ.....	14
MOJA ULICA	15
EKO ULICA.....	16
SLON V NAŠI ULICI	17
MOJA PESEM.....	19
KO NISEM ČISTO DOMA.....	20
MESTO IN NJEGOVE ULICE	21
SREČALI SMO SE NA ULICI.....	23
ULICE ŽIVLJENJA.....	25
ULICA SVETA	27
NAŠE ULICE, NAŠE ODLOČITVE.....	28
NAŠE ULICE, NAŠE ODLOČITVE.....	29
NAROBE SVET	30
ULICE	32
PRIJATELJI.....	35
IŠČEMO SE V DOMIŠLJIJI.....	36
ULICE BREZ SMEHA	37
TVOJE ŽIVLJENJE JE TVOJA ULICA.....	38
MESTO NEPOZABNIH LJUDI.....	39
ULICE	40
SPREMEMBA.....	41
V MESTNI KAVARNI.....	42
KAKOFONIJA	44
KALEJDOSKOP	45
NAŠA ULICA.....	46
ODHOD	48
NEKAJ VMES.....	49
KONČNO NAZAJ.....	50

PESNIK ULICE

V neki ulici so bile doma same pesmi in v hiši, kjer je živel pesnik, je bilo toliko pesmi, da jih še pesnik ni mogel prešteti. Vsaka hiša je imela kakšno pesem. Vsi v ulici so imeli radi pesmi razen stara vdova, ki je vedno govorila: »Naj gre k vragu tisti pesnik!« No, kaj bi še govorili o tej starki, vrnimo se rajši k pesniku. Pesnik je bil srečen, da živi v takšnem mestu in v taki ulici. Čez nekaj let je pesniku zmanjkalo idej za pesmi, otroci pa so se starih naveličali. Zdaj je bila ulica žalosti. To je bilo vdovi zelo všeč in vsak, ki je prišel mimo, je videl starko, kako pleše veseli ples. Nekega dne je to videl tudi pesnik in starka mu je rekla: »Ha ha, končno si nehal pisati pesmi!« Ko je pesnik to slišal, je stekel domov in napisal pesem o starki. Vsi v ulici so se tako smejali, da je starko vrag odnesel in ulica je bila spet ulica naših pesmi.

Ela Cerar, 2. razred
OŠ Janka Padežnika

PESEM NAŠE ULICE

Spomnim se, ko mama o svoji mladosti govorila je:

»Vse bilo je drugače,
Otroci dejansko uporabljali so igrače.
Zbrali smo se otroci naše ulice
in do večera igrali smo se.
Oh, igre z žogo moje najljubše so bile,
a sedaj, ko sklonim se,
v križu zbode me.

Včasih na ulicah redno zbirali smo se,
vsak o tem rad govoril je.
A kaj smo mi delali tam?
Vsak dan je nastopil nov program.
Vedno smo delali nove stvari,
tudi petarde preprodajali.
Sprejemati smo morali velike odgovornosti,
vsak od nas o njih različno govori.
Blizu gozda smo bili,
zato skrivali smo se med drevesi.«
A mamina pripoved se konča s stavkoma:
»Ravno včeraj slišala na radiu skladbo sem,
ko bila je znana kot pesem naše ulice.
Toliko spominov v trenutku vrnilo se je.

Jaz preteklosti predstavljati ne morem si,
saj tako daleč se zdi.
Danes naša ulica takšna več ni,
le milijon avtov čez njo hiti.
Kaj pa otroci, se družimo vsi?
Komaj se jih od računalnika proč dobi!
Pametne telefone imamo že vsi.
Pa tudi otrok na naši ulici skoraj ni,
sami upokojenci.

Stavim, da naša ulica sanja o tem,
da avte bi s cest odstranili
in se na ulici srečevali vsi.
Tako pesmi naše ulice povrnili bi življenje
in spet bi se začelo doživetje, druženje.

Mojca Rob, Doroteja Zupanič, 7. razred
OŠ Draga Kobala

KO BOM ULICE ŽUPAN

Če bi ulice bil župan, bi mi igrali vsak dan.
Jedli sladkarije, se žogali, delali norije.

Ko bom ulice župan, bom po celem svetu znan.
Radi bi se imeli, jedli čigume, noreli!
Ograje bi umaknili, si na obiske veselo hodili!

Joj, to so le sanje!
Lahko samo čakam nanje.

Luka Meklin, 5. razred
OŠ Janka Padežnika

NAŠE ULICE

Naše ulice so ozke,
malce tudi skrivnostne.
Radovednost nas premami,
realnost pa nas zdrami.

Včasih ne izbiramo ulice,
kjer bomo živali mi,
ampak nam jo usoda dodeli.

Naj bo siva, tiha, zaprašena,
naj bo glasna, porastla, vsa zelena.
Izkoristi dan, da bo le nasmejan.

In zapomni si:
nikoli ne zaidi s poti.

Tijana Belca, 9. razred
OŠ Draga Kobala

NAŠE ULICE, NAŠE ODLOČITVE

Naše ulice bile bi lepe
za vsakdanje potepe.
Če zanje skrbeli bi
in ne bi metali smeti.

Zato poskrbimo zanje,
da vsem bodo v veselje.
Prav lepo po njih
se bomo peljali,
drevesa na poti občudovali.

Ajda Remih, 8. b
OŠ Maksa Durjave Maribor

MARUŠA IN JAZ

Z mojo prijateljico Marušo
se igrava in
cela ulica z nama poplesava
in veter nama piha
da smeji se nama Miha.

Ema Podlesnik Marčič, 2. b
OŠ bratov Polančičev

ŠOLA

Spet se šola je začela
jaz pa sem zelo vesela.
V šolo rada bom hodila
In se pridno bom učila.

Prijateljci moji je
Julija ime,
ko skupaj se igrava
še soba trese se.

Lana Petelinšek, 2. b
OŠ bratov Polančičev

ŠOLA

Jaz in ana se igrava
In skupaj se lepo imava.

Za moj 7. rojstni dan
Jo povabim hitro k nam.

Na ulici se igrava in se lepo imava.

Nikita Panić, 2. b
OŠ bratov Polančičev

NAŠA ULICA

Na naših ulicah le prijatelji bi bili,
tako da ne bi bilo skrbi.

Bila bi samo dva leteča avtomobila
in živali iz azila.

Za računalniki ne bi sedeli,
ampak bi na ulici skupaj peli.

Vse ulice bi osvetlili,
da bi se prometnim nesrečam izognili.

Na ulici bi drevesa posadili,
da bi se tam ob vročih dneh lahko hladili.

Skrbimo vsi za to, da ulice varne za vse osebe so.

Gal Kovač, 5. b
OŠ Janka Padežnika Maribor

VIDEL SEM

Videl sem ogledalo in rezalo.
Videl sem rumeno in zeleno šolo.

Videl sem bratranca, pa tudi neznanca.
Videl sem nekoga, ki je majhen in pretkan,
zato po celem mestu znan.

Videl sem prodajalko in soigralko, v nekem filmu.
Videl sem psa in nekoga, dobrega srca.

Videl sem gledališče in središče mesta.
Videl sem mraz in leden obraz.

Slišal sem glasbo in tik-takati srce,
ki je bilo v resnici prazno.

Videl sem ves svet,
pa še vedno ne vem, kaj je led.

Ema Oštir, 6. a
OŠ Franca Rozmana Staneta

ULICA NEKOČ IN DANES

Preteklost nam je vsem zanimiva,
saj če gledamo nazaj je razburljiva.

Naša ulica včasih je živela in bila vesela,
s sestričnami in bratranci igrali smo se ves dan,
danes vse tiho je in iščem jih zaman.

Internet je kralj postal,
nam prijatelje pobral.
Tehnologija nas bo pokopala,
saj življenje ni več šala.

Neža Jevšnikar, 6. razred
OŠ Rada Robiča Limbuš

ULICA IZ SANJ

Vsako jutro se v ulico iz sanj zbudim,
saj tam jaz živim.

Ko še v postelji ležim
mi zgodaj zjutraj potok žubori
in ptički pojejo mi
prelepo pesmico.

Dan mine mi z mislijo na to,
da se kmalu vrnem v svojo lastno pravljico.
Tam družim se s prijatelji v naravi,
za katero skrbimo, da se ohrani in
nas s svojimi čari vsak dan k sebi povabi.

Selma Sinanović, 6. razred
OŠ Rada Robiča Limbuš

MOJA ULICA

Ko prične se dan prebujat,
ulica postane okno v svet.
Vsi drvijo in hitijo,
od dima zamegljen je moj pogled.

Ko hodim zdaj po kraju tem,
kjer ulica se vije,
srce mi zaigra,
saj srečna sem, da sem tu doma.

Iz daljave slišim jok otrok,
na ulici zgodi se pok.
Solze začnejo teč;
naše ulice ni več.

Meščani smo se preselili,
ker novo mesto smo odkrili.
Popisali in zbrisali smo svet,
to žalostno je b'lo počet.

Ko pa dan se spet konča,
prazna takrat je moja ulica.
Zazrem se v zvezdnato nebo,
sanje v mojem srcu luči prižigajo.

Teja Brdnik, 6. razred
OŠ Draga Kobala

EKO ULICA

V naši mali ulici vsak dan ločujemo smeti,
da nam okoli hiš ne smrdi.
Lepo okolje in čist zrak nam otrokom so zaklad.
Tako se bomo raje igrali, kolesarili in pohajkovali,
se družili in marsikaj novega s prijatelji skovali.

Čistite in ločujte kot mi v naši ulici!
Mi smo mali EKO junaki, bodite nam VSI enaki!

Tjaša Steinman Stajnko, 6. razred
OŠ Rada Robiča Limbuš

SLON V NAŠI ULICI

Nekoč je iz živalskega vrta ušel slon,
preko ograje je poletel kot balon.
Skrit za grmom je do 10 preštel,
ko je videl, da je zrak čist, je odhitel.

Ko je stekel skozi vrata živalskega vrta,
je skoraj poteptal ubogega kita.
Odlomastil je naprej,
kot še nikoli doslej.

Prečkal je cesto,
in stekel v mesto.
Avto so besno trobili,
slona v majhno uličico prepodili.

To je bila naša ulica,
naša majhna ulica.

Tam se je pred pazniki skrtil,
toda jaz sem ga odkril.
Domov sem ga odpeljal,
mu sadja nasekljal.

Medtem so časopisi urno o slonu pisali,
ljudje so se ga strašno bali.
Nekateri so ga celo iskali.

Pazniki so ga pri meni našli,
slona strašno preplašili.
Slon je stekel nazaj v živalski vrt,
skrtil se je prestrašeni krt.

In slon se je odločil,
da nikoli več ne bo ograje preskočil,
in pobegnil iz živalskega vrta,
ter ob tem skoraj poteptal ubogega krta.

Hana Oštir, 7. a
OŠ Franca Rozmana Staneta

MOJA PESEM

Ko bil sem jaz še zelo mlad,
star le 2-3 leta,
z babi sem hodil na sprehod rad,
pravila je, da se mi veliko obeta.

V vrtec hoditi sem začel,
veliko prijateljev sem spoznal,
tam sem pisal, risal in pel,
pred vsem pa se veliko naigral.

V šoli zabava se je končala,
bila je le v prvem razredu,
potem je prva ocena nastala,
seveda je bila v redu.

V prostem času igram klavir,
in pa plezam po steni,
včasih s sošolci nastane prepir,
a po njem se za to nihče več ne zmeni.

Če me kateri prijatelj išče,
hitro vzamem svoje kolo,
grem ven na naše veliko dvorišče,
in že žogo brcam visoko pod nebo.

Zdaj pa sem že v sedmem razredu,
domačo nalogo bi vsak dan napravil,
a tako kot je bilo včasih-v redu,
ne bom nikoli pozabil.

Jakob Korošec, 7. Razred
OŠ bratov Polančičev

KO NISEM ČISTO DOMA

Včasih se sprašujem, kaj si želim.

Je dovolj to, kar imam?

Vem, da je ravno prav.

Pa vendar se s to mislijo igram.

Predstavljam si nov dom,
mesto, vas.

Nekaj večjega, boljšega.

Misli spletejo novo življenje,
povsem drug čas.

Nova hiša in okolje.

Prej smetišče

je zdaj dišeče polje.

Država spremeni zastavo,
park igrišče,
šola klopi.

Vse lepše se zdi.

Vse je čudovito.

Ampak prav ni.

To ni moj dom.

Morda bolje zgleda, diši,
jaz pa tu ne živim.

Misli ustavim,

čas ulovim.

Vrnem se domov.

A ne za dolgo.

Jana Valdhuber, 7. razred
OŠ Kamnica

MESTO IN NJEGOVE ULICE

Jaz nisem iz Maribora, sem iz Kamnice, majhne vasi,
zato kadar pridem v mesto, se mi vse kot v mravljišču zdi.

Vsak dan v mestu mrgoli
dobrih, slabih, vseh vrst ljudi.

Najmanj tisoč ljudi zjutraj v avto sede
in tako na cestah potem pride do prave zmede.

Se zjutraj vsem začne tako muditi,
se bojijo, da ne bodo utegnili pravočasno v službo priti.

Na cesti zastoji se včasih vrstijo,
od sile vse strašno glave bolijo.
Pri rdeči luči marsikdo več ne počaka,
kot da ne vejo, da to zelo velika je napaka.

Nekdo avto kar na pločniku parkira,
ter vozičkom in starejšim ljudem varen prehod zapira.

Ali pa avto parkira kar na igrišče,
saj pet metrov za večino res predaleč je parkirišče.

Kolesar ne vozi po kolesarski stezi ali po cesti,
raje vozi po pločniku, kjer hodijo pešci.
V ovinek levo zavija, nič ne pogleda, nič ne nakaže,
potem pa po možnosti ti še sredinec pokaže!

Mimo šol in vrtcev avtomobili brezobzirno drvijo,
vsi čim prej na svoj cilj si želijo.

Pozabijo, da tam je treba zmanjšat hitrost,
da ne pripeti se kakšna strašna norost.

To se dandanes vsak dan dogaja,
brez premisleka takšen krut svet nastaja.
Večina jih očitno misli, da se ne sreča ne zgodi,
dokler se na žalost to res ne pripeti.

A vseeno je naš Maribor zanimiv,
je poln ljudi, je vesel in igriv.
Tukaj koga obiščeš, kaj novega izveš,
a boš na žalost premalokrat koga videl iti peš.

Katarina Kante, 7. Razred
OŠ Kamnica

SREČALI SMO SE NA ULICI

»Življenje je kratko,
zato poskrbi, da bo sladko.«
To poslušam vsak dan,
a mi ne pomaga, ker odhajam daleč stran.

Drugam se selim,
čeprav si tega ne želim.
Vse znano zdaj lahko pozabim,
samo spomine še ohranim.

Kmalu opazim tuje mesto,
tujo ulico s tujo cesto.
Sive stavbe se dvigajo visoko v nebo,
vse deluje zelo mračno.

Te nove ulice ne maram,
vse je podobno zatesnjenim omaram.
Sovražim novo sobo,
o tem kraju imam slabo podobo.

V moji novi šoli,
so zelo neutrudni stoli.
Novih ljudi ne maram,
želim si, da se čim prej postaram.

Pol leta je minilo
in moje življenje se je spremenilo.
Prijateljev imama veliko,
na ulici je zdaj zelo raznoliko.

Na ulici delamo domačo nalogo,
prosti čas pa preganjamo z žogo.

Na ulici se družimo vsak dan,
čeprav je včasih kdo zaspan.

Včasih ostanemo čez noč,
zjutraj pa potrebujemo prvo pomoč.
Vsak dan je nepozaben,
zanimiv in zelo zabaven.

Tako leta so minila,
in spet sem se preselila.
A tokrat odšla sem sama,
z mano ni šla niti mama.

Srednjo šolo sem že končala,
zdaj zdravnica rada bi postala,
a ker je življenje zelo kratko,
bom poskrbela, da bo tudi sladko.

Odpravila sem v staro mesto
in kmalu opazila tudi staro cesto.
Tako po dolgem času sem prišla nazaj
in spet smo se srečali na ulici, kot nekdaj.

Maruša in Nataša Sernc, 7. razred
OŠ Franceta Prešerna

ULICE ŽIVLJENJA

Ulice so prometne poti mesta;
so križišča ali le ravne ceste...
Zgradba zgradbe se dotika,
hrup in gneča v mestu sta velika.

Ulice so voznikom in kolesarjem cestišča,
peščem in mladim mamicam sprehajališča,
brezdomcem in potepuhom zatočišča,
otrokom in mladostnikom igrišča,
artistom pa ulična gledališča.

Turisti si v spomin zanimivosti ulic shranjujejo,
jasnovidci pa na ulicah prihodnost napovedujejo...
Umetnikom nudijo ulice umetniški navdih,
ekologom pa mestni kaos jemlje dih...

Vsak tu najde, to kar išče:
trgovine, šole, gledališče,
knjižnice, pekarnе, parkirišče,
muzeje, cerkve, zdravilišče,
pozimi tudi drsališče...

Ulice izžarevajo utrip mesta;
blišč in beda z roko v roki gresta...

Človek vsak po svoji poti hodi,
kamor ga življenje vodi-
preizkuša in izbira,
na vse strani si pot utira...

Včasih pot je tlakovana,
svetla, z rožami postlana,
včasih temna, prašna pot,
pasti je polna in zablod.

Pogumno stopimo na neznane, neprehojene poti;
preplezajmo vrhove,
dvignimo se v višave,
prečkajmo puščave,
preplavajmo oceane,
prebredimo blatne globeli,
pregazimo večni led in sneg...

Iščimo poti tudi tam, kjer jih ni
in za sabo puščajmo svoje sledi!

Eva Patik, 8. razred,
OŠ Angela Besednjaka

ULICA SVETA

Ulica sveta je velika kakor mavrica,
na njej ljudje za vedno živijo,
srečni in polni z energijo.

Svet se vrti in vrti,
a ulica sveta na mestu stoji.

Tam golobčki na klopcah sedijo,
z nasmehom na obrazu se dneva veselijo.

Otroci se igrajo in prepevajo,
starši pa jih veselo poslušajo.

Ponoči, ko se luna prikaže,
zaspijo in si nekaj zaželi.
Vse želje se izpolnijo,
saj vile pridejo ter staršem in otrokom za lahko noč zapojejo.

Vsako jutro, ko se zbudijo, v šolo odhitijo,
kjer se vedno nekaj novega naučijo.

Vsi se samo dneva veselijo,
vendar vse to iz dneva v dan lepše naredijo.

A tudi, če niste tam doma,
poglejte v svoja srca,
saj se tudi nam lahko želje izpolnijo.

Zato pozabite na ta raj.
Tudi če lepo dneve preživijo,
je ulica, kjer si ti doma, vedno ulica sveta!

Iza Novak, 8. razred
OŠ Angela Besednjaka

NAŠE ULICE, NAŠE ODLOČITVE

Ulice so polne hrumečih pošasti,
odmikamo se jim,
kot da jih nima nihče v oblasti.
Trobijo in izpuščajo nevarne snovi,
iz dneva v dan se jim bolj mudi.

Različnih barv in oblik,
parkiranih na pločnikih,
spremenili so nam navade,
noge nam bodo kmalu odpadle.

Preženimo pošasti nazaj v avto divjino
in s kolesi se v mesto peljimo.
Po cesti rože posadimo
in veselje se bo vrnilo.

Čim prej se odločimo
in veselje v mesto vrnimo.
Zato v imenu vsega sveta
prosimo: pustite avto doma!

Kaja Počivavšek, 8. b
OŠ Maksa Durjave Maribor

NAŠE ULICE, NAŠE ODLOČITVE

To so naše ulice,
po njih otroci tekajo kot urice.
igrajo se in se zabavajo,
včasih tudi v svoj svet domišljije odtavajo.

Velikokrat se kaj zgodi,
ampak se smeji kot da se ne bi.
Včasih se tudi skregajo
in se zraven s prsti dregajo.

Tam so tudi odrasli,
ki jim pripovedujejo,
da bodo enkrat zrasli,
zraven pa jih še varujejo.

Tu je tudi nagajač, ne vem zakaj,
ampak tak je pač.
Takšne so naše ulice
in naše odločitve.

Luka Moleh, 8. b
OŠ Maksa Durjave Maribor

NAROBE SVET

Kaj se dogaja,
se sprašujem.
Ulice več niso
takšne, kot so bile.
Niti mesto ni več
takšno, kot je bilo.

Mladina upada,
naša država propada.
Vem, da politiki lažejo,
ker se z mastnimi plačami
radi pokažejo.

Kaj se je zgodilo z ulicami,
takšnimi živahnimi in veselimi?

Naivni mladoletniki travo kadijo,
ubogi berači na pločnikih spijo.

Ljudje s svojimi avti hitijo,
zato hude prometne nesreče se pripetijo.

Brezbrižna mladina po ulicah meče smeti,
samo zato, ker jim čas prepočasi leti.

Nezaposleni so že čisto obubožani;
ne vedo, čemu ževljenje,
zato rajši poskusijo samomorilsko trpljenje.

Seveda, vse se da rešiti,
če seveda ne bi čutili,
kot da smo ubiti.

Pravijo, da naša generacija
vse bo rešila.
To govorijo zato,
da vlada roke si bo umila.

Mija Kozole, 8. razred
OŠ Kamnica

ULICE

Ulica, kaj je to?
Je to predmet, soba,
oseba, je to svet?
A bi šel v ulice živet?

Kje so in zakaj prav tam?
A jih vidimo vsak dan?

So poti,
v življenje, v svet,
kamorkoli greš,
so ti ulice v nasvet.

So pesem,
ki v glavi ti odzvanja,
vse skrbi, ti ' z glave odganja.

So ljubezen, ki ti glavo meša,
brez predaha,
nikdar ne peša.

So cesta, ki pripelje nas do zaključka
in na koncu vsakega temnega dneva so svetla lučka.

Urška Šumak, 8. razred
OŠ Angela Besednjaka

#živo mesto
(mrtve ulice)
iz okna vidim polno cesto
zmanjkalo je barvne kulice.

Danes opoldne
tisti harmonikaš v podhodu
melodije so bile podobne
requinemu uvodu.

Če hodiš po ulici sam
ali po Gosposki, morda Slovenski poti
pohodiš monoton vsakdan
prazna izložba nikogar ne moti.

Ali table za objeme in poljube
niso vidne iz vaše perspektive?
Njihov pastelni okvir
se ujame samo v azijske objektivne.

Martin Krpan
v Šiški je tu in tam kaj zaprto.
Pojdi drugam,
kajti tukaj je že vse mrtvo.

Samo poštar ve
kje ton kozarcev, smeha in glasbe odmeva,
ko v petek zvečer iz službe gre
se je že v mrežo poštne gostilne kakšne muha ujela?

Slomšku se zjasni obraz,
ko mu melodija iz malega odra
krajša zazidan čas.

Eneja Sajko, 9. razred
OŠ Franceta Prešerna

PRIJATELJI

Prijatelji ni lepo pisan list, predmet.
Je oseba, kateri zaupaš,
ji verjameš in tudi prisluhneš.

Prijateljstvo te bogati, krepi,
daje ti moč,
da lahko premagaš marsikatero težavo.

Življenje brez prijateljev je prazno.
Vsak izmed nas si naj pridobi čim več prijateljev.
Le tako bo lahko srečen, zadovoljen in uspešen v življenju.
Pravi prijatelj te nikoli ne zapusti ali iz roke vzame frnikolo.

In pride čas, ko brezskrbno otroštvo mine,
postaneš odrasla oseba,
a nikoli, res nikoli, ne smeš pozabiti prijatelja,
s katerim si se igral v peskovniku in brcal žogo
v »naši mali ulici«.

Jure Stošič, 9. a
OŠ Prežihovega Voranca

IŠČEMO SE V DOMIŠLJIJI

Sončen dan ponuja igro nam.
Radovednost v očeh,
prijateljske skrivnosti, smeh...

Pišemo zgodovino?
Iščemo se v domišljiji
neskončne dogodivščine.

Dvorišča, ulice, gozdovi
prostranost so otroštva
in brezmejne igrivosti.

Sreča in žalost
z roko v roki zmagujeta
le s prijatelji z ulice.

A čas prinaša slovo,
trenutki brezbržnosti
pa rišejo spomine.

Lana Štampar, 9. a
OŠ Prežihovega Voranca

ULICE BREZ SMEHA

Kaj počeli so očetje naši
brez pametnih telefonov,
brez interneta?

Polja, ulice, ceste
objemale so
otroke prešerne.
Rajali, razgrajali
in veselili so se.
Za en sam cekin
je smeh risal njih obraz!

A kako naj mi,
otroci facebook-a,
vse to vemo?
Čas dragocen se izliva
nam v splet...
Naši prijatelji so blogi, twitterji in
slušalke v ušesih.

Naše mestne ulice
so neme,
so ulice brez smeha.

Laura Gril, 9. razred
OŠ Prežihovega Voranca

TVOJE ŽIVLJENJE JE TVOJA ULICA

Stopaj po njej, kot ugaja tebi.
Cesto tam tlakuješ sam sebi.
Ko zapiha leden veter,
se ne skrij,
pozdravi ga z odprtimi rokami,
kot da pričakoval prav njega si.

V dežju si zapleši,
sam sebe pred morbidno temo reši.
Kadar srečen si, zapoj,
solze pošlji v neobstoj.
Ko zaznaš,
da klavrne duše
lovijo te,
teči, brcaj, kriči,
dokler strah se ti ne opraviči.

Mojca Mesner, 9. razred
OŠ Kungota

MESTO NEPOZABNIH LJUDI

Zima, osvetljene proge,
snegec pada pa na mokre noge,
ko v parku sedim in mislim o tebi,
me široke ulice mamijo k sebi.

Hodim ob reki, zaledenela je,
sama stojim tukaj, nekje,
božični okraski visijo doma,
in vse ponoči v mestu miglja.

Mesto polno luči in zvezd,
obdaja ljudi vsak dan
in prijateljstvo tukaj ne izgine nikamor,
tudi ko si sam.

Oleksandra Kudryavtseva, 9. razred
OŠ Kungota

ULICE

S prihodom na ta čudoviti svet,
za prav nič nam treba ni skrbet.

Starši za nas dobro skrbijo
in nas na pota prava napotijo.

Pot se kmalu v ulico spremeni,
ki jo spoznamo skozi otroške dni.

Tijana Belca, 9. razred
OŠ Draga Kobala

SPREMEMBA

Za zaprtimi vrati,
stran od pogleda tujih oči,
deček poln misli in spominov,
zdolgočaseno bedi.

Modre zavese visijo nad okni ter
zastirajo mu pogled,
na zunanji, odtujen svet.
Za to skrivnostno modrino se namreč skriva mesto,
z utrujenimi prebivalci pestro.

Radovednost ga obišče,
deček naposled le pokuka skozi očesa hiše.
Kakor strela šviga mu pogled po ulici,
mimoidoči hodijo s hitrostjo bolj ostro kot konica na sulici.

Njihovi obrazi, polni žalosti in praznine,
se mu v spomin zarišejo močnejše kot najnevarnejše kamnine.
»Večna negativnost pač ni zame«,
pri sebi sklene,
in odkoraka skozi vrata,
spreminjat mesto,
nato pa vse od prijatelja, do možaka in žene.

Miha Červek, 9. razred
OŠ Draga Kobala

V MESTNI KAVARNI

Po mestu spet hodim,
ko sončen je dan,
se zdi mi, da blodim,
saj res ne vem kam.

Okrog sebe pogledam,
tam kavarna stoji,
v mislih ob Dravi posedam,
ljuba mi reka pesem mi govori.

Zamišljena tavam,
le kam vse hiti,
bolje pogledam – glej otrok!...
...mamo za roko drži.

Me žalost prevzame,
kje je veselje in smeh?
Oblečeni v pižame,
na zabavi, ki ni bila greh...

Kam brezskrbna otroška
je igra odšla?
Kje berač je, ki s klobukom
na ulicah poje in igra?

Zakaj to le zgodbe so starih ljudi,
zakaj zdaj vsak med nami
le zase skrbi?!

Iz misli se zdramim
in vzamem papir,
da vse ne pozabim,
je v mojem srcu nemir.

Domov se odpravljam,
poskočen je moj korak.
Prav veselo pozdravljam,
čeprav ne odzdravi mi vsak.

Bom sama storila,
kar srce govori,
bom ulico spremenila
v ulico za vesele ljudi!

Katarina Štrekelj, 2. letnik
Biotehniška šola Maribor

KAKOFONIJA

Urni koraki,
zvočni signal.
Za trenutek vse utihne.
Tla se tresejo,
nekdo kihne.
Šepet narašča,
v daljavi se že vlak oglašča.
Tirnice ječijo
svojo melodijo.
Potem zareže v zrak
brzeč jutranji vlak.

Val se prelije na drugo stran.
Spet koraki,
šepet, pogovor.
Zvoneči telefoni v rokah.
Poslušaj to kakofonijo,
tudi to mesto ima
svojo melodijo.

Staša Meglič, 4. letnik
Dijaški dom Lizike Jančar

KALEJDOSKOP

Hiteč čez most
gledam, a ne vidim.
Pod mano na gladini
kalejdoskop barv:
rumena, rdeča, bela.
Tudi v temini.
Tam, kjer nebo poljublja Dravo
je Mesto, preslikano na glavo.

Preteč čez zid,
v sivini tega mesta
bohota se grafit.
Tam, kjer Dravo sreča cesta,
na pročelju pisanega Lenta.
V spomin, opomin.
Na znanje mladim
kapljice pršijo
ulično poezijo.

Staša Meglič, 4. letnik
Dijaški dom Lizike Jančar

NAŠA ULICA

Eni sem, eni tja.
Drugi gor tretji dom.
Korak se ne ustavi.
Vsepovsod sami neznani obrazi.

Tudi jaz drvim, priznam.
Ne zazrem se z mostu, niti v vodo.
korak je hiter in neutrudljiv,
samo da se pride tja,
kjer se vonj kave zliva z wi-fi omrežjem
in kjer se ti cigaretni dim ovije okrog pljuč.

Kjer so besede zastonj.
Zastonj ali za ceno vseeno nihče ne spregovori,
ker je pač bolj pomemben wi-fi.
Facebook, twiti, snapi vse povezano v smeh.
Smeh, ki ni iskren kot ob pošteni besedi.

Stojim na robu ulice. Opazujem.
Gledam kako povešenega glave bulijo v ekrane mobilnih telefonov.
Vprašam se kako danes izgleda ljubezen na prvi pogled?
Ali sploh lahko obstaja?
Če bom še kar naprej tukaj stala me bodo imeli za čudno,
zato stopim v korak z njimi.
Fant in dekle se lahko mirno zaletita,
ker oba buljita v to čudo od tehnike,
ki je prevladalo ljudi in jih naredilo odvisne.
Temu bi lahko rekli ljubezen na prvi tresk.

Ali pač? Bolj ko gledam bolj dojemam,
da to je resničnost. Takrat dojamem.
Malo pogledov, iskrenih nasmehov in toplih pozdravov,
spremenili smo se v nekaj poneumljenega.

Žalostno je, da se sočloveku ne znamo več nasmehnuti,
ga vljudno pozdraviti in spregovoriti kakšne besede.
Ne zazremo se v stene stavb in ne opazujemo njihove lepote.
Tako rekoč ni bilo, ampak tako bo, le da z leti na naših ulicah po tem takšnem ne boš
srečal več nikogar. In takšne so danes naše ulice.

Karmen Bogša, 2. letnik
Dijaški dom Lizike Jančar

ODHOD

Dvakrat desno, prvi vogal;
sem bi vedel priti zaprtih oči,
a vseeno zmerom gledaš enake zidove.

Saj vednar je ni
že ne luknje na cesti
ali v ograji razpoke,
da je ne bi poznal.

To ulico gledaš čez ramo
in nehote pomisliš,
kako je naenkrat vse majhno
sedaj, ko si odrasel.
Ljudje okrog tebe so strari,
s starimi obrazi,
in težko se ne vprašaš,
kam je zdrvel poblazneli čas.

Nekje v tebi je namreč
še vedno otrok,
bežno ozirajoč nazaj se na dom.
Saj se vrneš, zmeraj se vrneš ...
A tokrat morda dolgo ne.

Teja Gerjovič, 2. letnik
Škofijska gimnazija A.M.Slomška

NEKAJ VMES

Nebotičnik z razgledom
na vzhod avenije.
Ob oknu stojiš,
kakor da nemirna cesta
bi znala povedati,
kaj neki ti manjka,
ko pa imaš čisto vse.

Za trenutek zapreš oči,
da ti hrup preplavi spomine ...
Stari ljudje, zdaj mogoče že mrtvi,
pa vendar jih vidiš take,
kakršne si jih videl,
ko si bil otrok.
In če smo že pri tem,
že leta nisi štel
vseh cestnih svetilk
na poti do domače hiše,
a še vedno veš, da jih je dvanajst.

Tiho ti duša zavzdihne,
saj se zavedaš,
da je pod tabo le naglica življenja.
Mesto, ki nikdar ne spi,
nikakor ni ulica, na kateri si zrasel.

Ampak saj veš, kako se pride domov:
dvakrat desno, prvi vogal.

Teja Gerjovič, 2. letnik
Škofijska gimnazija A.M.Slomška

KONČNO NAZAJ

Zdaj si tukaj.
Zdaj si spet tukaj,
a kaj je to?

Kje je vse, kar ti je znano
in kar bi tukaj moralo biti?
Kje je, kar si v srcu nosil s sabo
predolga nešteta leta,
ko stran od doma si iskal si dom?

Zdaj stopaš stran od tega kraja,
žalostnih korakov in povešenih oči.
Tu ni več tisto,
kar si včasih poznal.
Tvoja ulica je sedaj
samo še nekje v tvoji glavi,
le spomine še imaš od nje ...

Pa toliko si se trudil, da bi jo pozabil.

Teja Gerjovič, 2. letnik
Škofijska gimnazija A.M.Slomška